

[Peter Larsen.]

sådan forskelsbehandling. Det var derfor med tilfredshed jeg noterede, at det ærede medlem hr. Niels Mørk var inde på en lignende betragtning. Jeg håber, at vi kan få denne skævhed fjernet. Vi finder, den er uheldig og urimelig, fordi sygdom for ikke-lønmodtagere jo er en lige så stor belastning som for lønmodtagere.

Der er et andet punkt i denne forbindelse, hvor der også findes urimeligheder og forskelsbehandling, og det er med hensyn til husmødre uden selverhverv, altså de husmødre, som går hjemme og passer hjem, mand og børn. Dem holder man stadig på et noget lavere niveau end de husmødre, som arbejder ude. Nu tillader man en forhøjelse på op til 10 kr. pr. dag i sygedagpenge; men de husmødre, som arbejder ude, får en stigning fra 20 til 26 kr. om dagen. Vi fra venstres side finder ikke, at man kan være bekendt at opretholde denne forskelsbehandling. Vi har tidligere peget på dette og gjort forsøg på at få en udjævning i dette forhold, og lykkes det ikke, er det ligesom man dermed underkender den husmoder, der passer hjem og børn, og giver hende en uheldig klassificering, eller stærkere sagt en deklassering. Man må huske på, at de kvinder, som passer hjemmene, jo også ud fra en økonomisk betragtning er med til at yde en indsats på den måde, at de sparer det offentlige for ret store beløb til vuggestuer og andre institutioner, og det er meget værdifuldt. Vi finder ikke, de kan være tjent med i den grad at skulle gøres til genstand for forskelsbehandling, navnlig ikke når man med hensyn til den frivillige dagpengeordning ved, at det er de forsikrede, der betaler den overvejende del selv.

Men det er ikke alene på sygedagpengene, der er forskel. Værrer er det, når talen er om barselhjælp for de samme kategorier. Her er det således, at husmødre, som passer hjem og børn, efter gældende lov og efter lovforslaget højst kan få 120 kr. i fødselshjælp, dagpengesatsen i to uger,

hvorimod udearbejdende husmødre kan få op til 1.680 kr. for ikke-forsørgere og op til 2.200 kr. for forsørgere.

Vi forsøgte i 1960 at ændre på dette; da lod det sig ikke gøre. Her er ikke spørgsmål om, hvorvidt disse grupper får for meget, her er alene spørgsmål, om det er rimeligt at opretholde denne forskelsbehandling. Venstre mener, at denne sag må tages op igen med henblik på en løsning; vi kan ikke være den gældende ordning bekendt, vore kvinder kan ikke forstå det, og jeg er enig med dem. Der er jo i begge tilfælde tale om en vis offentlig støtte til borgere på samme indkomstrin, og derfor bør der ikke være forskel.

Der er altså en række ting, som vi gerne vil drøfte i udvalget, også andre spørgsmål, som jeg ikke skal komme ind på, som de nye befordringsregler, hvor man nu også vil have opholdsudgifterne med. Vi må se på dette og søge at finde en naturlig afgrænsning på det område.

Vedrørende forslagets anden side, den, der vedrører fortsættelsessygekassernes stilling, da opfylder den højtærede minister en del af de ønsker, vi fra oppositionens side pegede på med vort forslag i oktober måned.

Jeg skal her kort nævne for det første nedsættelse af sygehustaksterne for medlemmerne af fortsættelsessygekasser, for det andet retten til for de samme medlemmer at få del i sygelønsordningen og for det tredje retten for dem til at forblive i fortsættelsessygekasserne, selv om deres indtægt går ned under grænsen.

Jeg vil gerne takke for disse fremskridt, men understrege, at der mangler lidt endnu i, at ministeren har opfyldt sit løfte. Der mangler en ændring til lovens § 10, spørgsmålet om oplysningspligten, og det er for venstre at se en væsentlig ting at få med i denne forbindelse, væsentlig både af hensyn til tilgangen til fortsættelsessygekasserne og væsentlig for medlemmernes orientering den dag, deres indkomst når sygekassegrænsen og de står over for valg af en ny forsikringsform. Vi er forbavsede over, at